

23 Maart - 27 April, 2019

Anne Wenzel, 'Nightfall' (Detail), 2017
(Tainted devotion/ silver blue), Glass, metal tables, Vaseline (photo: John Stoel)

Mire Lee
Ali Kazma
Petra Morenzi
Miguel Angel Rios
Anne Wenzel

Lubricated Language is een groepstentoonstelling over mechanismen van beweging en inertie in de ruimte. De tentoonstelling maakt fysieke en geanimeerde vormen zichtbaar die met de zwaartekracht en wrijving meebewegen door spieren of moleculen langzaam te duwen of zorgvuldig en gestaag te versterken. Sommige hebben een handje nodig of moeten gesmeerd worden. De ruwe en geraffineerde materialen zitten dicht op de huid; als een directe expressie van de handelingen van de kunstenaars.

Met trots presenteren we **Mire Lee's** (1988, Korea) kinetische sculptuur *Ophelia* (2018-2019), die onmiddellijk toegang geeft tot de dynamiek van de tentoonstelling. Dit object, gemaakt van gips, plastic, vet, siliconen, slangweefsels, een motor en andere gemengde materialen, herinnert ons aan een persoon of een dier. Een geheel van verschuivende vormen, die meedogenloos proberen te bewegen en draaien.

Het is een ontmoeting van tederheid en vet, rauwe lichamelijkheid en angst. Aan het bewegende object voegt Mire Lee haar *Liars* (2019) toe, hangende figuren die lijken te verlangen om aangeraakt te worden, terwijl ze tegelijkertijd eenvoudigweg hun plaats in de ruimte innemen.

Mire Lee rondde in 2013 een bacheloropleiding in beeldhouwkunst af aan de Seoul National University. In haar eerste solotentoonstelling *War Is not Won by Soldiers, It's Won by Sentiment* (Insa Art Space, Seoul, 2014), presenteerde Lee sculpturen gemaakt uit grondstoffen en kinetische installaties. Door andere media dan sculptuur te gebruiken, bestudeert haar praktijk vormen van energie zoals impuls, vitaliteit, verlangen en sentimentaliteit. Mire Lee neemt momenteel deel aan een residentieprogramma aan de Rijksakademie in Amsterdam (2018/2019).

In dezelfde ruimte vinden we **Ali Kazma's** (1971, Turkije) film *Dance Company* (2009). Deze film is een zorgvuldige registratie van danseres en choreograaf Zeynep Tanbay aan het werk bij de Zeynep Tanbay Dans Projeksi in Turkije. De toeschouwer is getuige van Tanbay's professionele routines en haar geconcentreerde blik terwijl ze haar dansers instrueert. We observeren hoe de bewegende lichamen in de ruimte van elkaar afhankelijk zijn. Via de bewegingen van de dans toont de film de menselijke geest die streeft naar betekenis en controle. In zijn 'verzets'-serie plaatst Ali Kazma het lichaam letterlijk en figuurlijk in het middelpunt van het werk. Op deze manier wil de kunstenaar "de eindeloze mogelijkheden zichtbaar maken, het eindeloze potentieel dat in het lichaam aanwezig is als drager en schepper van betekenis ...".

Petra Morenzi (1954, Duitsland) daagt ons uit om te geloven wat we zien. In *Lubricated Language* presenteert AKINCI een selectie gedetailleerde houtskooltekeningen naast nieuwe marmeren sculpturen. Haar sculpturale en tekenwerk is volledig gebaseerd op de 'standaard' menselijke figuren die verre van 'normaal' zijn. Het lijkt erop dat de figuren de taak hebben gekregen om de fysieke vormen waarin ze

zich bevinden te beheren en er over na te denken. Omdat ze schijnbaar onmogelijk of onwaarschijnlijk lijken, produceren ze onmiskenbaar een visueel gevoel dat moeilijk te rationaliseren is. Deze figuren die de ruimte innemen, zijn zacht cryptisch, vreemd logisch en overtuigend in hun eenvoud.

In deze tentoonstelling zien we **Anne Wenzel's** (1972, Duitsland) praktijk vanuit een andere hoek. Beroemd om haar krachtige sculpturen, gemaakt van keramiek, presenteert Wenzel in *Lubricated Language* drie otopussen van glas op metalen sokkels. In hun prachtige glazuren en voelbare aanwezigheid herkent men direct het werk van Anne Wenzel. De uitgestrekte tentakels van deze dieren die lui rusten in een plas vet, lijken de toeschouwer te vertellen waar deze tentoonstelling over gaat: lichamelijke en schoonheid, samen met een zekere wreedheid - lichamen die bijna pervers streven om te bewegen of te rusten in een roerloze staat van bestaan.

De hoofdrolspeler in *The Ghost of Modernity* van **Miguel Angel Rios** (1943, Argentinië), is een transparante glazen kubus. *The Ghost of Modernity* bestaat uit drie films die zijn opgenomen op verschillende locaties in Mexico, Peru en Brazilië, waarbij elk landschap staat voor specifieke situaties die op een mysterieuze manier werden geactiveerd, dankzij de aanwezigheid van deze glazen kubus. *Ghost of Modernity - Tres Marias* (2012) is gefilmd in het dorp Tres Marias in de bergen van Mexico. De transparante kubus zweeft door en over de nederzetting, waar hij getuige is van de armoede en stapels afval. Met de introductie van de kubus onderstreept Rios fundamentele paradigma's van de moderniteit, die verwijzen naar belangrijke momenten in de kunstgeschiedenis van de 20e eeuw, zoals de kant-en-klare, abstracte geometrische kunst en objecten van het minimalisme. Tegelijkertijd functioneert de onaantastbare bewegende kubus als een stille waarnemer.

Biografieën:

Ali Kazma, geboren in 1971, voltooide in 1993 zijn undergraduate studies in de Verenigde Staten. Na een korte tijd fotografie in Londen te hebben gestudeerd, keerde hij terug naar de VS om in 1995 film te studeren. Hij behaalde zijn MA aan de New School University in New York City waar hij werkte als onderwijsassistent. Ali Kazma ontving de UNESCO-prijs 2001 voor de promotie van de kunsten en ontving in 2010 de Nam June Paik Award voor zijn 'Obstructions'-serie, waaraan hij sinds 2005 werkt. Kazma's videowerken bevragen en verkennen de verschillende ritmes en toestanden van het menselijk bestaan en de relatie met hedendaagse omstandigheden. Zijn werk is recent tentoongesteld o.a. MUNTREF, Buenos Aires (2018); Moscow Biennial of Contemporary Art (2018); Pera Museum, Istanbul (2018); Art Mill, Szentendre (2018); bij Jeu de Paume, Parijs (2017/2018); ARTER – Space for Art, Istanbul (2015); Istanbul (2015); Biënnale van Venetië, paviljoen van Turkije (2013); Istanbul Biennial (2001, 2007, 2011).

Petra Morenzi (1954, DE, woont in Nederland) studeerde aan de Gerrit Rietveld Academie en aan de Rijksakademie voor Beeldende Kunsten in Amsterdam. Ze heeft meerdere malen geëxposeerd bij AKINCI, Amsterdam, maar ook in nationale en internationale institutionele tentoonstellingen. Morenzi's werk is aangekocht voor verschillende collecties, waaronder Akzo Nobel; Collectie Museum Voorlinden; Teylers Museum, Haarlem; Collectie Deutsche Bank, Frankfurt; ABN Amro Collection en Stedelijk Museum Amsterdam.

Anne Wenzel (1972, Schüttrorf, Duitsland) studeerde aan de Academie voor Beeldende Kunsten en Vormgeving in Enschede (NL). Haar werk wordt getoond aan toonaangevende kunstinstellingen in de wereld. Eerdere solotentoonstellingen werden gehouden in, oa Museum Jorn, Silkeborg, Denemarken (2018); Prinsessehof Leeuwarden (2017); Rijksmuseum Twenthe (2015); ARTER Istanbul (2016); TENT Rotterdam (samengesteld door Daria de Beauvais, 2014); Villa Roth, Duitsland (2010); Museum Boijmans van Beuningen, Rotterdam (2010). Haar werken zijn opgenomen in vele publieke en private collecties, waaronder Museum Boijmans van Beuningen, Rotterdam; Prinsessehof, Leeuwarden; Stedelijk Museum Schiedam; Vehbi Koç Foundation, Istanbul; Stedelijk Museum Den Bosch; S.M.A.K Gent en Frac Auvergne.

Miguel Angel Rios (1943) is geboren in Catamarca, Argentinië en woont in Mexico-Stad. Rios presenteerde zijn werk in solo- en groepstentoonstellingen bij musea en instellingen als Roda Sten, Göteborg, Zweden (2019); Contemporary Art Center, Cincinnati, Verenigde Staten (2019); Art Mill, Szentendre, HU (gecureerd door Barbara Polla en Paul Ardenne) (2018); 21C Museum Hotels, Nashville, TN, VS (2017); Voice, The Parkview Museum, Singapore Apocalypse (2017); Kunstkapel Amsterdam, NL (2017); Los Angeles County Museum, LA, VS (2017); Kasteel Oud-Rekem, België (2016); ASU Art Museum, Temple, USA (2015), Museum of Fine Arts Houston, VS (2013); Sala de Arte Público Siqueiros, Mexico-stad (2013); Des Moines Art Center, Iowa, VS (2012); Fries Museum, Leeuwarden (2008) en Hirshhorn Museum and Sculpture Garden, Washington (2005). Zijn video's zijn vertoond tijdens La Biennale de Lyon, FR (2015); Liverpool Biennial, GB (2011); en de Biënnale van Sydney, AU (2010). Hij nam deel aan groepstentoonstellingen in o.a. Centro del Carmen, Valencia, ES (2014); New Museum of Contemporary Art, New York, Verenigde Staten (2014); Musée d'Art Contemporain de Nîmes, FR (2013).